

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1377/2517

พนักงานอัยการจังหวัดปทุมธานีโจทก์ นายกิตติศักดิ์ วิเศษพานิชกิจจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ควบคุมโรคภัย พ.ศ. 2495 มาตรา 9, พ.ร.บ.ยา พ.ศ. 2510 มาตรา 12, พ.ร.บ.ยา พ.ศ. 2510 มาตรา 101, พ.ร.บ.ยา พ.ศ. 2510 มาตรา 126, พ.ร.บ.ยา พ.ศ. 2510 มาตรา 102, ป.วิ.อ. มาตรา 212

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยเป็นผู้ได้รับใบอนุญาตให้ขายยาตามมาตรา 15(3) ซึ่งไม่อาจขายยาควบคุมพิเศษได้ เมื่อจำเลยขายยาอันเป็นยาควบคุมพิเศษจึงเป็นการขายยาแผนปัจจุบันไม่ตรงตามประเภทของใบอนุญาตตามมาตรา 19(2) เป็นความผิดตามมาตรา 102 ยาของกลางจึงริบตามมาตรา 126 ไม่ได้ เมื่อความผิดของจำเลยอยู่ที่ไม่มี ไม่เขียน ไม่พิมพ์ป้ายแสดงราคาขายของกลางอันเป็นโรคภัยที่จำเลยมีไว้สำหรับจำหน่ายยาของกลางจึงเป็นโรคภัยที่ไม่เกี่ยวเนื่องกับความผิดอันจะพึงริบตามพระราชบัญญัติควบคุมโรคภัย พ.ศ. 2495 มาตรา 9 ความผิดฐานขายยาไม่ตรงตามประเภทของใบอนุญาตตามพระราชบัญญัติยา พ.ศ. 2510 และความผิดฐานไม่มีป้ายแสดงราคาโรคภัยที่มีไว้จำหน่ายตามพระราชบัญญัติควบคุมโรคภัย พ.ศ. 2495 เป็นความผิดสองกรรม เมื่อศาลชั้นต้นวินิจฉัยว่าการกระทำของจำเลยเป็นกรรมเดียวผิดกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามบทมาตราที่มีโทษหนัก โจทก์มิได้อุทธรณ์ขอให้เพิ่มโทษจำเลยผู้เดียวอุทธรณ์ว่าการกระทำของจำเลยไม่เป็นความผิดตามพระราชบัญญัติยา พ.ศ. 2510 มาตรา 12, 101, 126 ศาลอุทธรณ์จึงไม่มีอำนาจลงโทษจำเลยทุกกระทงความผิด โดยกำหนดโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติยา พ.ศ. 2510 มาตรา 102 อีก เพราะเป็นการเพิ่มเติมโทษจำเลย ต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา 212 โจทก์ฟ้อง จำเลยให้การรับสารภาพ ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า จำเลยได้รับใบอนุญาตให้เป็นผู้ขายยาแผนปัจจุบันเฉพาะยาบรรจสุเสร็จซึ่งมีไชยาอันตรายหรือยาควบคุมพิเศษ ได้บังอาจขายยา "เนิพเพียว" อันเป็นยาแผนปัจจุบันควบคุมพิเศษ เป็นการขายยาไม่ตรงตามประเภทใบอนุญาต และมีได้รับใบอนุญาตจากผู้ว่าราชการจังหวัดผู้อนุญาตตามพระราชบัญญัติยา และจำเลยซึ่งเป็นผู้ขายยาและเวชภัณฑ์ต่าง ๆ อันเป็นโรคภัยที่ได้ฝ่าฝืนกฎหมาย โดยไม่มี ไม่เขียน ไม่พิมพ์ป้ายแสดงราคาขายอันเป็นโรคภัยที่จำเลยมีไว้สำหรับจำหน่ายให้ถูกต้องตามลักษณะและวิธีการในพระราชกฤษฎีกาควบคุมโรคภัย พ.ศ. ๒๔๙๕ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติยา พ.ศ. ๒๕๑๐ มาตรา ๑๒, ๑๙, ๑๐๑, ๑๐๒, ๑๒๖ พระราชบัญญัติควบคุมโรคภัย พ.ศ. ๒๔๙๕ มาตรา ๓, ๔, ๕, ๖, ๙ พระราชกฤษฎีกาควบคุมโรคภัย พ.ศ. ๒๔๙๕ มาตรา ๓, ๔, ๕ แต่ให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติควบคุมโรคภัย พ.ศ. ๒๔๙๕ มาตรา ๙ ซึ่งเป็นบทหนัก จำคุก ๔ เดือนปรับ ๘๐๐ บาท ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๘ คงเหลือจำคุก ๒ เดือน ปรับ ๔๐๐ บาท โทษจำคุกรอไว้ ๑ ปี ริบของกลาง จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้ ว่าจำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติยา พ.ศ. ๒๕๑๐ มาตรา ๑๙, ๑๐๒ ปรับ ๑,๐๐๐ บาท พระราชบัญญัติควบคุมโรคภัย พ.ศ. ๒๔๙๕ มาตรา ๙ ปรับ ๒๐๐ บาท รวมปรับ ๑,๒๐๐ บาท ลดกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๘ แล้ว คงปรับ ๖๐๐ บาทของกลางทั้งหมดให้คืนจำเลย คำขอ นอกนี้ให้ยก โจทก์ฎีกาว่าจำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติยา พ.ศ. ๒๕๑๐ มาตรา ๑๒, ๑๐๑

ด้วย ขอให้ลงโทษตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยฎีกาว่า การกระทำของจำเลยเป็นกรรมเดียว ผิดกฎหมายหลายบทจะเรียงกระทงลงโทษไม่ได้ ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ตามพระราชบัญญัติยา พ.ศ. ๒๕๑๐ มาตรา ๑๕บัญญัติว่าประเภทของใบอนุญาตสำหรับยาแผนปัจจุบันมี ๕ ประเภทคือ (๑) ใบอนุญาตผลิตยาแผนปัจจุบัน (๒) ใบอนุญาตขายยาแผนปัจจุบัน (๓) ใบอนุญาตขายยาแผนปัจจุบันเฉพาะยาบรรจสุเสร็จที่มีใช้ยาอันตรายหรือยาควบคุมพิเศษ (๔) ใบอนุญาตขายยาแผนปัจจุบันเฉพาะยาบรรจสุเสร็จสำหรับสัตว์ และ (๕) ใบอนุญาตนำหรือส่งยาแผนปัจจุบันเข้ามาในราชอาณาจักร และตามความในมาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง (๓) แสดงว่าผู้ได้รับใบอนุญาตให้ขายยาแผนปัจจุบันตามมาตรา ๑๕(๒) อาจทำการขายยาอันตรายหรือยาควบคุมพิเศษได้ จำเลยนี้เป็นผู้ได้รับใบอนุญาตให้ขายยาตามมาตรา ๑๕(๓) ซึ่งไม่อาจขายยาควบคุมพิเศษได้ ดังนั้นเมื่อจำเลยขายยา "เนิฟเพียว" อันเป็นยาควบคุมพิเศษ จึงเป็นการขายยาแผนปัจจุบันไม่ตรงตามประเภทของใบอนุญาตตามมาตรา ๑๕ (๒) และเป็นความผิดตามมาตรา ๑๐๒ ยา "เนิฟเพียว" ของกลาง จึงริบตามมาตรา ๑๒๖ ไม่ได้ โจทก์ฎีกาว่ายาของกลาง เป็นโศกณัฏ์เกี่ยวเนื่องกับความผิดจึงต้องริบตามพระราชบัญญัติควบคุมโศกณัฏ์ พ.ศ. ๒๔๙๕ มาตรา ๙ นั้นศาลฎีกาเห็นว่าความผิดของจำเลยอยู่ที่ไม่มี ไม่เขียน ไม่พิมพ์ป้ายแสดงราคาขายของกลางอันเป็นโศกณัฏ์ที่จำเลยมีไว้สำหรับจำหน่าย ดังนั้นยาของกลางจึงเป็นโศกณัฏ์ที่ไม่เกี่ยวเนื่องกับความผิดอันจะพึงริบตามพระราชบัญญัติควบคุมโศกณัฏ์ พ.ศ. ๒๔๙๕ มาตรา ๙ ศาลฎีกาเห็นว่า ที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่าการกระทำของจำเลยเป็นความผิดสองกรรมชอบแล้ว แต่

คำพิพากษา

คดีนี้ศาลชั้นต้นวินิจฉัยว่า การกระทำของจำเลยเป็นกรรมเดียวผิดกฎหมายหลายบท และให้ลงโทษจำเลยตามบทมาตราที่มีโทษหนัก โจทก์มิได้อุทธรณ์ขอให้เพิ่มโทษจำเลยจำเลยผู้เดียวอุทธรณ์ว่าการกระทำของจำเลยไม่เป็นความผิดตามพระราชบัญญัติยา พ.ศ. ๒๕๐๐ (ที่ถูกรับ ๒๕๑๐) มาตรา ๑๒, ๑๐๑, ๑๒๖ และขอให้คืนของกลางแก่จำเลย ศาลอุทธรณ์จึงไม่มีอำนาจลงโทษจำเลยทุกกระทงความผิด โดยกำหนดโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติยาพ.ศ. ๒๕๑๐ มาตรา ๑๐๒ อีก เพราะเป็นการเพิ่มเติมโทษจำเลย ต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๑๒ คงลงโทษจำเลยได้เท่าที่กำหนดมาตามพระราชบัญญัติควบคุมโศกณัฏ์ พ.ศ. ๒๔๙๕ มาตรา ๙ พิพากษาแก้เฉพาะกำหนดโทษ เป็นว่า ให้ปรับ ๒๐๐ บาท ลดกึ่งคงปรับ ๑๐๐ บาท นอกจากที่แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

รื่น วิไลชนม์ · สนับ คัมภีรยส · สรรเสริญ ไกรจิตติ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) — deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/1377/2517>